

Олена Мамчич

Чернігів

Філологія. Доцентка. Докторка філософії у галузі «Педагогіка». Авторка науково-методичних та літературно-художніх публікацій. Дев'ять поетичних збірок. Дипломантка конкурсів. Лавреатка премій. Членкиня ВТС КЛУ.

доволі ще отаманів епохи,
залишених у спадок
братерством слова і справи
прийдешнім поколінням...
руйнує час втоми і бруду
спустошені душі,
не полишаючи тих,
хто зветься Людиною...
міркує світ: а чи варто
боротися і втрачати
або ж, втрачаючи згублені долі,
боронити минуле?..
а в очах — страх
усього того, що чекає
нового жертвовного покаяння
заколиканих тим часом...
що пнеться по душах і серцях тих,
хто залишився у минулому
без майбутнього...

благослови душі упертий погляд
у сивину віків остогидлого буття...
у гурті завзятих прийомів
і несподіванок порятунку
від усього сміливого
є вихід у сум і натхнення далеких
весен
і непередбачуваних змін...
у скорботі вічності ллється століття
жаху і полум'я
у центрі звучань болю
і безкрилої безпорадності...

ми — інші
у пам'яті терпкої волі...
в облуді нетлінних порад
настирливо товпляться знади...
полюють на наші душі
подарункові набори гріхів
на тлі шаленого болю...
обмети хибних шматків,
наче крила, що надірвані
чиєюсь незграбною рукою...
молебень не рятує,
тільки руйнує завтрашній день
назавжди...

від голоду вмирала земля...
загортала у смуток свої надії...
блукала десь сонячна тінь,
пересічними кроками совалась
по селах і містах...
здавалася такою незвичною,
безкрило безпорадною...
ти все бачила, земле,
згадуючи минуле,
живучи майбутнім,
очікуючи теперішнього дива
від безпозитивного періоду
свого життя...
куди дивишся, земле?
кого згадуєш у журливих днях
буремних років,

Олена М

Чарни

блукаючи островами змін
на розлогих підступних вітрах?
ти вічна, земле...
і поки ти мрієш
про миттєвості щастя,
ми йдемо твоїми вірними стежками,
спокуюючи свої гріхи,
схиляючись у молитвах
перед твоєю неповторною
могутністю...

скляні очі доріг...
невимовний глухий сум
у галуззі утрат...
вtrat серця і розуму
у безпам'ятстві хвилин,
щиросердих, роздертих
на клаптики тривоги
у задумі пекла словесного...
роки буття у зливах
і перехрестях...
чи збагнеш усю простоту
їхньої душі
у нерозтрачених хвилинах
свавілья і жалощів природи,
яка завзято намагається
захопити увесь простір
твого натхнення
і порушити звичність життя
своєю не випадковістю?..

не бажаю рухати собою безсоння,
зустрічати сонце на безкрайніх заплавах глухих вітрів,
знімати на плівку беззбройні кадри посмішок долі,
відчуваючи при цьому безжальний біль
від блукань островами надій і того безкінечного суму,
яким раптово наповнюється серце
від безсилового відчуття самотніх сподівань на те,
що вже ніколи не здійснилося тому,
що свого часу не впіймав за хвоста удачу
і втратив ключа в темряві неспокою
у скупих цифрах років...
побіг за ними раптово, непередбачено
та й зупинився несподівано у жорстких обіймах часу,
без волі, на порозі свавілля кмітливих зрушень
чогось незбагненного,
за яким — прірва клопоту днів і ночей
блаженного небуття...

коли Ти зможеш, Господи,
зупинити цю прокляту бійню
не сумісного з буттям
пекла крові та сліз
і накриєш простирадлом любові усіх,
хто пішов до тебе,
не зрадивши чеснот і волі своєї?..
чи зможеш, Господи,
простити руку нелюда,
який, натискаючи курок зброї,
миттєво змітає з обличчя землі
чужі душі у безкінечному намаганні
вбивати чийсь мрії та виривати
з полону життя безкінечність щастя?..

щодня, щохвилини ллється кров
твоїх синів і дочок, країно рідна моя...
вмирають діти твої у жахливій війні...
сторіччя вмивається слізьми...
безкінечний біль і смуток надриває

серце твоє...
де вихід із цієї боротьби за землю і

волю?..
чому ці смерті примушують матерів
відчувати незбагненність горя і

страждань
від страшних втрат квіточок свого життя
у той час, коли інші бавляться,

чіпляючись за гроші
і неосяжні статки свої?..
чому ці важкі хвилини для когось —

останні?..
залишися живою, Україно,
не дай збагнути гіркоту безвиході

сьогодення,
не дозволь розгубити віддзеркалля

своїх зірок
у рідному небі,
адже чиясь зірка вмирає саме зараз,

цієї миті,
без твого захисту і любові...

одягаєш знову настрої...
червоних маків нашестя —
єдиний шлях потрапити
в історію сьогодні...
твоя ніч, твій день...
сни рухають тобою,
думки розпластані...
живильним кормом
годують стомленим поглядом
минуле...
дрібні забаганки сольного співу,
загострені почуття чогось далекого,
змарнілого у пільмі буття...
яка вдача раптом випала кожному з нас —
потрапити під збільшуване скло
чогось незвичного...
із острахом причиняю дверцята пам'яті
і залишаю в глибині мозку ті світлини,
що зв'язали час на розі століть...

повіриш у шорсткість слова...
як променем блискавиці,
вдарить тебе обрубком звуків...
наче німота настане,
приб'є лавою словесною...
усі намагання врятуватися марні...
боляче...